

Zober. O, ima še barvo!
Horebsky. Tarok! (Vrže majhen tarok, kj
ga Vilanov vzame.)

Vilanov. (Odločno.) Srce!

Horebsky. Tarok! Hurá! Moje! (Zober
vrže zlovoljno svojo kopico na Vilanovo. Le-ta začne
šteti.)

Horebsky. Ha, ha! Srčno damo je
hranil — pa sem mu jo jaz vzal. (Se smeje
na glas.) Srčno damo je mislil rešiti, pa se
mu ni posrečilo. Ha, ha! Srčno damo!

Vilanov (opazi, da se smeje tudi Matilda.)
Na, tukaj imaš! (Zagrabi pest drobiza in ga vrže
pred Horebskega. Potem stopi pred Matildo.) Tako
se rogate najsvetejšim čuvstvom? Sramota!

(Vrže karte pred njo.) Rečem Vam, da se boste
še kesali! (Zavzdigne prst, potem začne iskati svoj
klobuk.)

Zober. Glejte no, glejte no! Kaj pa
je to!

Matilda. Kdo Vam je dal pravico kri-
čati nad menoj? Jaz si to naravnost pre-
povem.

Horebsky (skoči k Matildi in ji položi roko
na rame.) Gospod Vilanov, jaz tudi! Poberite
karte! — Pravim, poberite karte! — Dobro!

Vilanov (dobi klobuk in se pokloni.) Z
Bogom, slavna gospoda. (Odide naglo. — Za-
vesa pade.)

(Dalje.)

Na mojem grobu.

Prijatelj ali znanec moj,
ali kdorkoli med rojaki
napev naj tožen mi zloži,
ko smrt zatisne mi oči,
ko ležal bodem v tesni raki:

— Dobil je mir, dobil je mir,
zvenijo naj glasovi
na dan pokopa po grobeh
na onih svetomirnih tleh,
kjer snidemo se vsi rodovi.

— Srce mu ne utriplje več
v nestalnem hrepenenju:
Neskončni Bog, ozri se vanj,
ne spomni hudih se dejanj,
ki jih je storil kdaj v življenju!

Nikar ga iz temè v temo
na veke ne zagrebi,
saj je po sreči hrepeneč,
v dolini zemeljski tožeč
hrepnel vendarle po Tebi.

Pri Tebi naj popeva zdaj
o blaženstvu nebeškem,
ki videlo ga ni oko,
ki ni ga slišalo uho,
ki v srcu klilo ni človeškem.

O blaženstvu, ki vsem željam
na veke bode streglo,
strmé naj bi oznanoval,
da v Tebi duh je vse spoznal,
s Teboj srce je vse doseglo!

Anton Medved.

